H (Ref., skötr.)
E X B

FÖRBANNELSENS HUS

eller

Skurken i Skinnarviksbergen

af

e* e* e*

[L. J. Gravenius]

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS J. W. HOLM,
1877.

FÖRBANNELSENS HUS

eller

Skurken i Skinnarviksbergen

af

e* e* e*

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS J. W. HOLM,
1877.

Prolog.

Längst ut vid Skinnarviken låg vid denna berättelses början, ungefär 1800, ett litet enstaka hus. I detta hus bodde en, som det sades, ung enka med sina tvänne barn och en gammal trotjenare, som skötte barnen och vårdade henne, ty den stackars qvinnan behöfde i sanning vård, ty hon var vansinnig. De små barnen, en gosse och en flicka, de två små täckaste barn i verlden, kallades derföre »den vansinnigas barn» och ehuru de af den gamle trotjenaren vårdades med en sådan omsorg, att det var svårt för någon att komma i beröring med barnen, väckte de likväl hos alla, som sågo dem och som kände deras sorgliga förhållanden, stort medlidande. De voro tvillingar och vid denna tid 4 år.

Det var en mörk oktoberafton. Stormen tjöt mellan bergen, vågorna slogo entonigt mot stranden och himlen var mörk utan den minsta lilla stjerna. Inne i stugan stod ett ljus och brann, och såg man efter i det skumma rummet, så kunde man se längst inne i en vrå en ännu ung qvinna med förvridna anletsdrag liggande i en säng och två små barn, riktiga Guds englar, sittande vid sängens fötter, samt en gammal gubbe, vridande sig af och an på en stol. Om man betraktade denna qvinna, på hvars ansigte döden redan tryckt sin stämpel, kunde man se spår af en genom lidande och sorg förtärd skönhet, en ädelhet i uttrycket, en renhet i dragen, som eljes annars icke plär komma på mångas lott. Ett par svarta ögon blixtrade fram ur det bleka, aftärda ansigtet, ännu svartare och hemskare genom den natt, vansinnet och feberglöden lagt i den.

»Max . . . jag kommer . . . hvar är du? Hvad vill du? jag älskar dig... Ah . . . de vilja mörda dig! Akta dig . . . Nu kommer han, den förfärlige —»

Under ett förfärligt anskrik, så rysligt, att barnen sutto som förstenade, sjönk hennes hufvud ner. Och alldeles som om han väntat på dessa ord . . . inom dörren trädde en man, iklädd en lång mörk kappa, som bruket på den tiden var, och sedan han väl stängt dörren efter sig, trädde han fram i rummet och kastade af sig kappan. Den gamle upphäfde ett rop, hvaruti förvirring, hat och smärta blandade sig; det måtte ha funnits förfärliga minnen mellan dessa båda män. . . . . . Den gamle reste sig i hela sin längd, det hvita skägget böljade ner på bröstet, den väldiga gestalten tycktes växa under inflytandet af den känsla, som den andre väckte till lif hos honom. Denne andre var icke mindre till vexten, svart som den natt, ur hvilken han kommit och blek som en fallen engel. Äfven han syntes beherrskas af hat emot den andre, ty hans ögon flammade som den halfslocknade elden i spiseln. Barnen kröpo ihop af rädsla. Den vansinniga låg utan sans.

»Hvad vill du här?» frågade den gamle.

»Det kommer dig ej vid».

»Aflägsna dig eller brukar jag våld».

»Våld! akta dig sjelf gubbe . . . jag vill dig intet ondt . . . endast det att du går din väg».

»Aldrig! jag öfvergifver aldrig min herres hustru. Men för sista gången säger jag dig, gå innan jag brukar våld . . .»

Den gamle gick den andre på lifvet . . . hastigt som blixten drog han en knif, men den andre, lika snabbt, kastade sig öfver honom, ryckte knifven ur hans hand, och fortare än vi kunna beskrifva hade han stött densamma i gubbens bröst, att denne raglade tillbaka och föll tungt på golfvet. Vid detta buller vak-

nade den vansinniga; knappt hade hon fått ögonen på den främmande förr än hon utstötte ett skri i det hon famlade efter barnen, liksom hon velat skydda dem för den främmande.

»Du här?!!» skrek hon i förtviflan; förnuftet hade återvändt.

»Ja, Anna, att kräfva hämd har jag kommit.»

»Hämd? Är du ej nog hämnad?»

»Nej, först då, när I alla lidit så som jag, då är den fullbordad.»

»Och när blir det?»

»Fädrens missgerning straffas inpå barnen, så står det, ser du, och jag . . .»

Han kastade en blick på barnen, att blodet stelnade i den vansinnigas ådror.

»Hvad vill du?»

»Minns du, Anna, 6 år sedan . . . då var du likå röd och vacker som du nu är blek och aftärd. Då var jag lika glad och god, som jag nu är dyster och ond. Jag älskade dig så, som min själ kan älska. Alla mina tankar, alla mina känslor hade endast ett mål, och det var du. Och du sade att du älskade mig tillbaka . . . Då kom denne eländige i din och min vän . . . Du blef hans hustru och jag . . . jag tillbragte dagarne utanför din boning för att ett enda ögonblick få se dig, och nätterna utanför ditt fönster, beherrskad af alla svartsjukans onda andar, förbannande dig och honom, som njöt af den lycka, han stulit från mig. Hastigt en dag för 3 år sedan försvann din man — han var död — och det var jag som dödat honom.»

»Oh . . . jag anade det.»

»Men denna hämd var icke nog. Fädrens missgerningar skola straffas på barnen — och nu har jag kommit att kräfva den ut hel och hållen.»

»Vill du döda dem ock?» Den sjuka andades knappast.

»Nej, bättre hämd vill jag taga... Din son får du behålla; uppväxt i fattigdom och elände, omgifven af alla frestelser, skall hans straff nog komma ... men din dotter, henne tager jag hand om... och när hon en gång blifvit fullväxt... då skall hon bli försoningen för allt... jag skall fostra henne till min älskarinna... till min frilla... och den sorg och skam... jag känt... den skall hon gälda...»

»Nåd, barmhertighet!» qvidde den stackars qvinnan.

»Nåd... ha! ha! ha! Och ha'n I känt någon sådan med mig... ha'n I icke behandlat mig som ett oskäligt djur, det man kunde behandla efter behag.»

»Miskund... för Herrens skull!»

»För Herrens skull... Nej, om du besvor mig vid min egen mor, jag slöte ändå till mitt hjerta... Farväl... nu tager jag henne med på färden.»

Barnen hade krupit tillsammans... med anleten, stelnade af fasa, hade de slagit armarna kring hvarandras hals. Den förfärlige slet flickan, som jemrade sig högt, från brodren och skyndade sig ut i den mörka natten.

— — — —

Morgonen derpå, när grannarne kommo in, funno de en döende gubbe, blödande ur ett sår, en qvinna, som låg död och vid sängens fot ett sofvande barn. Vid gossens fötter låg ett papper, och på detta papper stod med skälfvande, nästan oläsliga bokstäfver:

»Jag... anklagar... Curt Armsköld... för min död... och jag förbannar ho...»

Meningen var oafslutad. Döden hade afbrutit förbannelsen.

Då man efterhörde den som bar detta namn var han försvunnen. Gossen togs i vård af några barmhertiga mennniskor... men huset ville ingen bo uti. Det stod i många år tomt och öde. Folket kallade det för »Det förbannade huset.»

———

Förbannelsen.

Tretton år efter den tidpunkt, under hvilken ofvanskrifna tilldragelse egde rum, satt i samma hus, i det fördömda huset, dettas egare. Skåda vi rätt in i dessa svarta ögon, blicka vi omsorgsfullt på denna dystra hotfulla gestalt, så skulle vi igenkänna Curt Armsköld, hjelten från vår prolog, För tre år sedan hade han kommit åter, glömd och icke mera igenkänd, och under namn af Georgsbrown, amerikanare, hade han köpt huset och inflyttat dit med en ung flicka, hans dofter sade somliga, hans brorsdotter andra, hans älskarinna ett tredje parti. Ingen hade dock talat vid honom, annat än i affärer, och hans hotfulla väsen gjorde, att just ingen ville knyta hans närmare bekantskap. En egen mystisk hemlighet hvilade dock öfver hans personlighet. Vissa tider försvann han, utan att man visste hvart, man talade om hemliga beskickninngar och dylikt, men om någon tid kom han åter, men alltid dyster och frånstötande. »Han har haft stora sorger» sade somliga; men andra ruskade betänksamt på hufvudet och sade: »han har begått något stort brott.»

Vare det hur som helst, Curt Armskölds hemlighet var väl förvarad och till och med den vansinnigas dotter, Ellen, som han hade med sig och hvars fosterfader han sade sig vara, anade intet. Hon hade icke mycket minne af det förflutna qvar . . . hon var ju endast 4 år, då hon bortfördes.

Var han natten, så var hon dagen . . . Hon var ljus som en nordisk sommarmorgon; hennes

ögon voro blåa som himmelen en vårdag och kring en hals, marmorhvit och skön, ringlade sig lockar så guldgula, som sagan säger att skön Ingeborg hade. Det låg öfver hela hennes väsen en jungfrulighet och en blyghet, parad med en viss melankoli, som gjorde henne till en afgjord motsats till hennes mörke fosterfader. Också hade hon i alla dagar kännt en instinktmässig om icke afsky, så åtminstone misshag mot denne fosterfader, hvars uppförande mot henne, om ock någongång strängt, likväl aldrig burit prägel af hårdhet eller grymhet.

Den qväll, som vi införa läsaren i »det fördömda huset», satt Curt Armsköld, som vi vilja kalla honom, försänkt i dystert betraktande af elden i sin spis. Ellen satt och stickade och i hela rummet rådde en dysterhet, en glädjetomhet, en ljudlöshet, som endast någon gång afbröts af Ellens suckar.

Plötsligt reste Curt sig och gick fram till Ellen. Han kunde ännu gälla för en vacker karl. En distinguerad hållning och ett nästan bildskönt anlete skulle gjort honom till en farlig fruntimmershjelte, om ej naturen i hans anlete lagt något afgrundslikt förtärande, som stötte tillbaka.

»Ellen», sade han, »du är nu sjutton år och det är på tid att vi tala med hvarandra om din framtid.»

»Framtid — behöfver den då bli annorlunda än nu?»

»Du vet, Ellen», fortfor Curt, »att jag icke är din fader, att jag kände din moder och din fader äfven (här sköt en blixt ur hans öga); det är på tid att jag sörjer för din framtid så som de skulle gjort. . . . Jag har ock tänkt göra detta och frågar dig nu om du vill blifva min hustru.»

Förskräckt vacklade den unga flickan tillbaka. . . Som en åskvigg skulle slagit ned för hennes fötter och antändt golfvet som hon stod på, så blef hennes tankekraft förlamad; nästan utan sans sjönk hon tillbaka på

stolen. *Hans* hustru! Hade hon en gång tänkt på att blifva någons hustru . . . och om hon tänkt någon gång i sina jungfruliga drömmar derpå, inte hade det varit den mörke, förfärlige mannen med det hotfulla draget kring pannan, som hon tänkt på. Snarare hade det väl varit någon af dessa hjeltar med fagra kinder och svallande lockar, som ungmön så gerna drömmer om.

»Vill du bli min hustru?» frågade Curt henne ånyo.

»Inte ännu», vågade hon framstamma.

»Inte ännu? . . . *nu* skall du afgöra! Nu genast!» utropade han och hans ögon sköto eldkulor, som kommo henne att darra, »jag har nu i 12 långa år sett dig uppväxa under mina ögon, dag för dag har jag sett dig blifva allt fagrare och fagrare, för hvarje dag har jag sett rosens blad slå ut i allt skönare glans . . . nu äro de utslagna . . . nu lyster mig ock plocka denna väna blomma – och nu kommer du med ditt: 'inte ännu'. Vet du hvad . . . tänk om hösten kom med detsamma, om kylan plockade min ros ifrån mig . . . eller om en annan tog den . . . då, hvad hade jag lefvat för . . . hvad hade jag arbetat för . . . nå svara mig!»

»Hvad skall jag svara Er, annat, än att bedja Er om anstånd. Gif mig tid att tänka på, och jag vill nog . . .»

»Nej . . . vid den lefvande Guden . . . nu skall du afgöra . . . nu skall du säga ja eller nej.»

Den unga flickan såg upp till Curt, och det smög sig en känsla af hat in i hennes själ emot denne man. Hon visste icke sjelf hvar hon tog kraft ifrån, men liksom utan besinning och nästan fasande för sina egna ord och den verkan de skulle göra, hviskade hon: »nej jag kan icke.»

Det var som om dessa ord återgifvit Curt hela hans kallblodighet. Med ett lugn, som i sanning kunde kallas förförande, sade han:

»Här i detta rum dog din mor, här dog hon med

ett välsignelsens och ett förbannelsens ord på sina läppar. Välsignande dig i det hon lemnade dig åt mig, förbannande dig om du icke en dag ville lyda hennes vilja.»

Hur förhärdad Curt också var, kunde han här icke tillbakahålla en rysning. Hur trängde sig inte scenen fram för hans ögon, som då timade och nu . . . nu höll han ju på att mörda denna flickas lycka som han en gång dödat hennes mor. Men liksom han ansett, att denna svaghet vore föraktlig, bekämpade han den och gick fram till sin pulpet, derifrån han tog fram ett skrin, hvarur han kastade framför Ellen några papper.

Ellen satt som förstenad. Här i detta rum hade hennes mor dött. . . Hennes mor! Hur klingade inte detta namn, hon hade knappt hört det förr. Hade hon någon gång velat tala med Curt om modren, hade denne antingen icke svarat, eller ock afböjt frågan. Således hade hon dött i e detta rum, kanske just der hennes dotter nu satt! Kansk r hon just der hållit henne i sina armar.

»Se der ä o papperen! vill du jag skall läsa dem för dig . . . Åh nej, du kan läsa dem sjelf sedan . . . Se här blott slutet.»

Och skurken läste för henne ett uppdiktadt testamente, deruti modern gaf sin välsignelse åt sin dotter om hon gifte sig med den man, som gaf henne del af denna hennes sista vilja, men deremot hela sin förbannelse om hon ej åtlydde denna modrens sista vilja.

»Jag reser nu bort på 14 dagar igen», sade Curt. »När jag kommer hem vill jag hafva svar . . . men glöm ej din moders bref!« Dermed tog han hatt och kappa och försvann.

Ellen var ensam. Väl var hon van att vara det, ty Curt försvann ofta så på långa tider utan att hon visste hvart, men nu föreföll henne ensamheten dubbelt tryckande. Det skumma rummet hade aldrig varit så mörkt som nu, månstrålarna utifrån hade aldrig varit

så bleka och spöklika som i qväll, vågorna nere vid stranden hade aldrig sjungit så dystra sånger som nu och stormen aldrig klagat så hemskt i knutarna som denna natt, då hon satt ensam med som, hon trodde, sin moders bref. Och hon läste och läste, men orden dansade för hennes ögon. Ständigt stod det förfärliga budet för henne, att hon skulle gifta sig med denne förfärlige man, eller ock . . . förfärliga tanke, förbannas af sin egen moder!

Hur en ordenslokal ser ut.

Under det att vi lemna Ellen åt sina tårar och sin förtviflan, så vilje vi följa Curt ut i den mörka natten. När han kommit ut vek han af åt höger och gick med ljudlösa steg utåt bergen åt Långholmen till. Längst ut på afsatsen af en klippa stannade han och slog tre slag i handen. Knappt hade det sista slaget klingat förr än en mörk figur kom fram alldeles inunder honom. Den nykomne sade halfhögt: »lösen». Curt svarade: »fullmåne». Svaret tycktes vara det rätta, en stege upprestes mot berget och på denna gick Curt ner och alldeles som om berget hade öppnat sig så gingo de genom en öppning in i detsamma, hvarefter en lucka åter slöt sig tillsammans. De befunno sig der i ett medelstort ljust rum, der några personer sutto, liksom i väntan på någon. Då Curt inträdde reste sig alla och helsade honom som man plägar helsa på en förman. Curt gick fram till ena väggen, der en stol stod framför ett bord. Der ställde han sig och höll till dem följande tal:

»Bröder och kamrater! det är i dag 10 år sedan detta förbund bildades, ehuru det icke är mer än 7 år jag tillhört detsamma. Af edert förtroende kallad att vara styrande mästare i detta sällskap, fullgör jag min pligt då jag enligt stadganden frågar Eder huruvida I viljen upplösa förbundet?»

«Nej», svarade alla med en röst.

»Nåväl, då I hafven beslutat att fortsätta med Edert förbund, så bören I alla veta, att det betyder tio års fortsatt arbete, d. v. s. tio års fortsatt strid mot samhället, mot de lagar som förtrycka oss och mot de menniskor, som handhafva dessa lagar. I veten ju alla, att vi äro missnöjda med den bestående ordningen, att den utveckling sakerna tagit icke anstår oss och att det är vårt fasta beslut, att om vi kunna och på hvad sätt som helst, söka ändra denna ordning.»

»Ja», svarade honom alla.

»Jag går då att redogöra för vår ställning. Tack vare den försigtighet, vi alltid iakttagit äro våra hemligheter väl bevarade. Ingen vet att detta krig, som i nattens mörker, i det tysta och obetydliga föres mot våra fiender, har sitt ursprung i det obemärkta och det till utseendet obetydliga sällskap, utaf hvilket vi äro medlemmar. Ingen vet att det spindelnät, som omärkligt men säkert drager sig samman kring våra ovänner, härstamma från denna håla i dessa berg, den en af oss upptäckt och som ingen tyckes hafva någon reda på. Våra moraliska tillgångar äro sålunda okända; hvad de ekonomiska beträffar så kan jag meddela Eder, att den sista skörden vi gjort ansenligt förökat den, och att jag sålunda anser mig befogad att föreslå Eder att nu utvidga vårt fält. Många gånger har det varit frågan om att för vår räkning inköpa ett fartyg, dels för att med detta anställa ett krig i smått under dessa tider, då hela Europa är i uppror, dels för att i händelse af behof hafva ett sådant till hands för vårt eget behof. Jag har nu gått i författning om inköpandet af ett sådant och har tillhandlat mig på min sista resa i Tyskland ett fullt riggadt skepp, som derjemte kan föra kanoner och hvars besättning dessutom har förklarat sig villig att träda i vår tjenst, hvartill jag också antagit dem, sedan de först aflagt eden, en ed,

den I veten, att man ej gerna bryter. Detta skepp uppkommer hit om tre veekor.»

»Bravo», ropade de närvarande, »hurra för mästaren!»

»Som I veten», fortsatte Curt, efter att med en böjning på hufvudet hafva besvarat deras hyllning, »har jag varit sjöman före den tid jag blef mästare i denna orden. Viljen I nu anförtro detta skepp åt mig och låta mig dermed handla efter eget behag till nästa sammanträde sker eller i dag tre månader till?»

Härtill lemnade de närvarande sitt bifall.

»Då förklarar jag sammankomsten vara afslutad och tackar bröderna för deras förtroende.»

Härmed var, om man så får säga, den officiella delen af festen slut. Men derpå började den mera enskilda. Man drog fram ett ankare som var fyldt med vin och började ett pokulerande och ett drickande, som skulle förvridit hufvudet på andra än dessa väldiga naturer.

Långt in i hörnet satt emellertid en ung man, som tillföljd af hans bleka hy och afmagrade gestalt utgjorde en ytterlig motsats mot de andra. Han läppjade helt litet på bägaren och tycktes föga road af de andras skämt. Curt gick fram till honom och slog honom på axeln. Den unge mannen såg upp med slö likgiltighet, som om hela verlden icke angått honom det ringaste.

»Hur står det till, Klas», frågade Curt.

»Illa, mästare.»

»Ah! en rask karl glömmer lätt sådana der småsaker. Vill du ha något, så säg?»

»Nej mästare, ingenting.»

»Är det någon vacker flicka som leker dig i hågen, eller vill du hafva pengar?

»Nej, mästare.»

»Nå hvad felas dig då? Ångrar du att du gifvit dig till oss?»

»Inte det heller. Men jag vill ha verksamhet, jag vill arbeta.»

»Jaså, du är ärelysten; nå det låter höra sig. Välan Klas, du skall få något att göra och det af sådant slag, att du aldrig kan ha tänkt dig maken. Hör hit, go' vänner! Ni ser ju denne här unge mannen, som nyss inträdt i vår orden. Han har förr varit sjöman och jag utnämner honom härmed till löjtnant på vårt skepp. Är du nu nöjd?»

Den unge mannen såg upp och ett drag af tillfredsställelse for öfver hans ansigte. Snart sjönk han dock tillbaka i samma likgiltighet och det var med ett slags medlidsamt smålöje han emottog de andras lyckönskningar.

»Nå, är du nu nöjd, Klas?»

»Nej kapten.»

»Vid alla djeflar, du har ett oförnöjdt sinnelag, min vän, och hvad fattas dig mera?»

»Allt.»

»Allt?»

»Ja, allt, ty hedern är allt i lifvet. Hvad är jag och hvar är jag! Jag tillhör ert förbund, det är sannt, och det är derför mig fattas allt. Då andra kunna gagna menskligheten och älska sitt land och arbeta för det, hvad kunna vi göra? . . Kriga mot alla menniskor och icke öppet med svärd i hand utan lömskt och lönligt som tjufven om natten med dolken till vapen. Detta land, som födt oss alla, dess lagar kränka vi, dess lugn störa vi. Och hvad beträffar oss sjelfva — fridlösa, utan aktning hvarken hos andra eller för oss sjelfva . . . fram och oupphörligt fram . . . men icke som andra mot ljus, frihet och Gud, utan mot det onda, mot brottet, mot eländet . . . mot schavotten. Se der mästare, hvad som fattas mig.»

Under det den unge mannen talade värmdes hans drag. Hans åhörare, som först ville rusa på honom, stannade liksom fastspikade vid de förfärliga ord han

utslungat. Curt tillochmed blef allvarsam. Sedan han slutat satte han sig ner, fyllde en bägare, steg upp och sade högt:

»Alla stupstockskandidaters skål! Dricken, mina vänner, det är icke blod i bägaren. Lefve vi sjelfva!»

Curt hviskade för sig sjelf, under det han med ett hånleende drack i botten: »guldet glimmar ändå under slaggen... men vänta du, den vansinnigas son skall nog sluta der du tänkt»... högt tillade han sedan: »kamrater, vår unge löjtnants skål.» Orgien fortsattes tills morgonen grydde.

Vin och kärlek.

Några dagar efter ofvanstående händelse gick Edgar Pistolhjelm försänkt i djupa funderingar öfver hur han skulle fördrifva sin dag som bäst. Han stod alldeles ensam i verlden, hade en liten nätt förmögenhet och skulle få en ännu större efter sin morbror, amerikanaren, som han kallades derför att han deltagit i det sista amerikanska frihetskriget. Denna onkel var en i sitt slag märvärdig menniska, och som han kommer att ingripa i vår berättelse, skola vi framställa honom för läsaren.

Det finnes menniskor som i ett hårdt skal gömmer det varmaste hjerta, som alltid äro redo att stå sina medmenniskor till hjelp i råd och dåd. Deras resa genom lifvet är full af uppoffringar för andra. Blott deras eget samvete säger dem att de gjort rätt, äro de belönde så, att de kunna hoppas att en dag nå hamnen. Det är i den säkra tron, som de med lugn tänka på grafven. Sådan var amerikanaren. Med flit och sparsamhet hade han efter krigets slut i Amerika sammanspart en förmögenhet, som satt honom i stånd att utöfva den vidsträcktaste barmhertighet. Af hans lif derute kände man inte mycket. Han talade sällan om sina bedrifter. Det enda man visste var att han varit

gift, haft egna barn, men att begge två blifvit honom frånryckta genom döden. Nu hade han fästat all den ömhet han var mäktig vid Edgar och de fattiga. Edgar förtjenade också detta deltagande. Utrustad af naturen med ett godt hjerta, ett öppet sinne för det goda och sköna, ett vackert yttre, hade han aldrig i sitt lif, om man undantager ett och annat litet snedsprång, begått någon handling, som kunnat förverka denna onkelns goda tanke om honom. Han var som sagdt är denna dag i färd med att öfverlägga om hvar han lämpligast skulle tillbringa sin dag. Till slut beslöt han sig för att helsa på sin onkel och sedan rida ut. Men så fick visiten uppskjutas, och snart var han på väg till häst ut åt söder. Det var en varm dag; solen brände ganska het och hästen svettades jemmerliga, hvarförutom ryttaren började att känna sig mer än vanligt torr i halsen. Som han lemnat staden kunde han inte träffa på något förfriskningsställe, men snart fick han syn på ett hus, som låg alldeles ensamt strax till venster om vägen. Han red dit och knackade på. Det var »det fördömda huset.» På hans knackning svarade en fruntimmersröst: »stig in.» »Aha!» tänkte vår unge vän, det artar sig till ett litet äfventyr» . . . (ni hör att han inte var felfri.) »Desto bättre», tänkte han och steg på. Då han fick se Ellen, ty det var naturligtvis hon, blef han förlägen. Hon var också öfvermåttan skön i sin sorg. Edgar studsade ovilkorligt tillbaka, men han fattade sig snart.

»Jag ber er om förlåtelse, fröken, att jag så dristigt klappade på dörren, men jag var nära att förgås af törst och vågar derför be Er om ett glas vatten.»

»Med nöje min herre, var så god och stig in och tag plats.»

Ellen bjöd honom en stol och slog sedan i ett glas vin, hvilket hon bjöd honom i det hon rodnande sade: »Försmå icke ett glas vin, jag tror att det läskar

bättre i denna värme än bara vatten, var så god.» Vi äro säkra på, att Edgar skulle druckit ur glaset, om det varit gift i detsamma.

»Ett härligt vin», sade Edgar sedan han tömt glaset.

»Ett glas till?» frågade Ellen.

»Tack och hjertlig tack . . . men min vackra värdinna, tillåt att jag presenterar mig; mitt namn är Edgar Pistolhjelm, jag är en ung man, som ni ser, utan anspråk, utan någon hög samhällsställning, men oberoende och fri som vinden i luften.»

Ellen smålog. Så hade ingen talat med henne förut.

»Ett glas till, min herre?»

»Tack; men hvem är ni, min artiga värdinna? om jag djerfves fråga.»

»Hvem jag är: en stackars fader- och moderlös flicka, som endast har sin onkel i verlden.»

»Han är nu borta?»

»Ja.»

»Och ni vågar bo här ensam?»

»Hvarföre inte det?»

»Ni är ju en riktigt tapper ung dam ni, nästan lika tapper som vacker . . . Åhnej! det är då inte möjligt. Men jag vågar inte uppehålla Er längre nu. Vågar jag fråga Er: om jag en gång till skulle blifva trött, får jag hvila ut här då?»

»Ja», hviskade Ellen, i det hon rodnade som en den vackraste ros om sommaren.

»Tack», hviskade Edgar tillbaka, i det han tryckte hennes lilla vackra hand. Derpå kastade han sig upp på hästen och red derifrån.

Det är klart att Edgar kände sig »trött» hvarje dag och hvilade sig alltid i »det fördömda huset», öfver hvilket den första kärleken hos två unga oskyldiga personer kastade sitt försonande skimmer. Efter 8 dagar var Edgar så förälskad i Ellen att han inte kunde lefva utan henne, och en vacker morgon vid 10-tiden

tillstod hon å sin sida, att hon ville både lefva och dö för honom och med honom. Och så bredde kärleken sitt solsken öfver dem, oskulden bevarade dem, och några dagar flöto sålunda fram under glädje och under ett aldrig fördunkladt solsken, till dess Ellen en dag påminde sig Curts återkomst. Berusad af sin nyfödda lycka, hade hon alldeles glömt honom. Det sälla ögonblicket kom henne att glömma, det som varit och som skulle komma. Men nu ställde verkligheten framför henne i sin förfärliga skepnad, med Curt i förgrunden. Att blifva hans maka . . . nej och tusen gånger nej. Förr, innan hon sett Edgar, då skulle hon möjligen kunnat öfvervinna sin motvilja för honom och räddat sig på sådant sätt, men nu : förr dö än blifva en annans hustru än Edgars.

Till slut beslöt hon att omtala allt för Edgar. Hon gjorde det. Han, likasom hon, blef förtviflad, men hastigt ljusnade hans anlete och i det han reste sig upp sade han: »Ellen, sätt på dig dina ytterkläder och följ mig . . . men genast hör du, genast.»

»Edgar!»

»Missförstå mig ej . . . inte en gång en fläck får hvila på den, som en dag skall blifva min hustru. Men jag skall föra dig till min onkel. Vänta mig, jag är strax tillbaka med en vagn.»

Sagdt och gjordt. Ellen lade ihop sina småsaker, sin moders bref och några andra papper och följde med Edgar. När de kommo till »amerikanaren» satt denne och undervisade två små barn, som han fått reda på under sin promenad.

»Här onkel», sade Edgar, »får jag föreställa dig min blifvande hustru.»

Onkeln såg upp utan att blifva så särdeles missnöjd. Derpå såg han den högt rodnande Ellen i ansigtet, skarpt och dock på samma gång mildt. Undersökningen måtte ha utfallit till hennes fördel, ty mildt och allvarligt sade han till den unga flickan: »Vi

välkommen i mitt hus *min dotter!»* Djupt rörd och tacksam kastade Ellen sig till hans bröst. O huru annorlunda kändes icke detta emot Curt, hvars faderliga omfamning alltid kom henne att darra af rädsla. Derpå berättade de unga hela Ellens historia. Djupt intresserad hörde den gamle på och när det var slut begärde han att få se det papper Curt lemnat henne från hennes mor. Så snart han fick se detta papper bleknade han. De unga skyndade till, men då fattade han sig hastigt i det han sade: »Låtom oss tacka Gud, mina vänner, ty du, min dotter, har undgått en stor fara. Jag känner den som du kallar din onkel. Denne man har förfalskat dina papper. Jag svär dig det vid min heder.»

»Hvem är då denne man?» frågade Edgar och Ellen på samma gång.

»Denne man är djefvulen i menniskogestalt, nu känner jag honom; denne man är det onda och jag är . . .» här afbröt sig den gamle i det han bleknade.

»Du, onkel, är . . .»

»Jag är rättfärdighetens röst och vedergällningens utöfvare. Varen lugna mina barn.»

Och nu var det sista molnet bortsopadt från deras lyckas himmel.

Men då Curt efter den sagda tiden återkom, var Ellen borta.

Till sjös.

Ellen hade naturligtvis blifvit qvar hos Edgars onkel, som ingenting högre önskade, när han lärt känna henne, än att få behålla henne hos sig för alltid. Edgar simmade som i ett haf af sällhet och aldrig hade himmeln synts Ellen hvarken så blå eller så nära som nu.

Men den som kände något helt annat i sitt bröst det var Curt. Utom sig af raseri och hat, företog han

sig att forska efter Ellen med alla de honom till buds stående medel. Snart upptäckte han också hennes vistelseort och nu började han rufva på ett bofstycke, som var honom fullkomligt värdigt. Det var underligt . . . men denne man älskade Ellen, om man annars vill vanhelga denna känsla med att antaga det han kunde känna den. Hela hans kärlek till hennes mor med den förtviflade passion han för henne hyste, flammade upp på nytt och det med desto väldigare glöd, som den länge blifvit qväfd. Nu flammade den på nytt, nu brann den lika starkt som förr och nu svor han, att han skulle ega denna qvinna, att han skulle famna henne så att hela jorden skulle stå stilla för hans själ, om också han skulle röfva bort henne, om också detta famntag skulle ske med våld. Han kallade till sig Klas, sin medhjelpare och löjtnant.

»Låt skeppet vara färdigt att afgå kl. 1 i natt.»

»Ja, kapten.»

»Dernäst skall du låta gossarna möta mig kl. half tolf. Vi ha en expedition att utföra.»

»Skola stråkarna med?»

»Ja, och instrumentet de skola spela på är mödan värd.»

»Får jag gå med?»

»Du?»

»Ja hvarför icke?»

»Nej hvarför inte? du skall få gå först, det gäller att föra bort en flicka.»

»Godt, jag skall gå i spetsen»; dermed gick Klas sin väg.

När han hade gått gick Curt upp. »Ha, ha, ha, ypperligt», utropade han, »nu blir Ellen min och jag hämnad. Det blir den vansinnigas son som skall föra den vansinnigas dotter i mina armar!»

Klas var Ellens bror.

På samma dag sutto de båda älskande trygga och säkra i sitt hem hos onkeln. Det kändes dem likväl

så tungt i själen denna qväll. Förr hade himlen synts dem så fager och blå, de sågo visserligen inga moln, men de fruktade dem. Isynnerhet kände sig Ellen mera olycklig denna dag, än hon gjort på länge. Det är ju alltid så med qvinnan, att hon i den högsta fröjd också bär inom sig aningar om den högsta smärta. Och i sanning! de hade skäl att frukta, dessa begge älskande.

»Onkel, hjelp mig du att beveka Ellen!»

»Hvartill då?»

»Att redan nu bli min hustru, att bli min egen lilla trofasta Ellen; det är som jag inte skulle ha henne säkert förr, än hon bär mitt namn och sitter i mitt hem.»

»Kära Edgar», sade Ellen, »äro vi icke lika lyckliga här. Ännu kunna vi ju vänta någon tid. Ser du, jag är ännu för mycket uppskakad, för mycket sorgsen, att med lugn kunna träda in i ett så vigtigt kall som en husmoders. Derför låtom oss dröja, ännu någon tid.»

Klockan slog tio.

»Ja, kära barn», sade onkeln, »får jag säga så gillar jag Edgars plan. Äfven jag känner mig orolig, jag vet ej hvarför, men det blir bättre då du är hans hustru, helt och hållet hans, då kan han skydda dig bättre än jag kan det, jag som endast är en gammal gubbe som snart lutar ner mot grafven. Ellen, gör du som han vill.»

»Ja, Ellen», sade Edgar, »blif min hustru, nu snart, genast, i dag bättre än i morgon, i morgon bättre är i öfvermorgon. Tro mig min egen älskling, äfven jag är lycklig i det nuvarande, äfven jag finner det helt naturligt, att du önskar ännu en tid återhemta dig; men ser du, Ellen min, i mitt hem, hvad säger jag, i *vårt* hem skall du nog känna dig. *Hem*, hvad det ordet ändå har en underbar klang, isynnerhet nu då du följer mig dit . . . då blir du

solstrålen i mörkret, tröstarinnan i sorgen, och det är detsamma som en hustru i ett hem. Så följ mig då dit, Ellen.»

»Edgar» . . . Hon behöfde inte säga något mer, ty i detta enda lilla ord låg så mycken trofasthet, så mycken kärlek, att han förstod hennes hjertas mening lika väl, som om hon tydligt sagt det åt honom.

»Godnatt då, min älskling, nej, min hustru, mitt lif, mitt allt; *god* natt och dröm om mig. Gud gifve att jag en dag kunde göra dig lifvet så gladt, som jag i denna stund vill det.»

Och så kysste han henne och gick. Hennes blick följde honom som när det käraste man har försvinner. Om man vill se ett vackert uttryck i en qvinnas ögon, så skall man se i dem då hon ser efter den hon älskar. Deruti ligger *tro* och *hopp* och *kärlek* så harmoniskt fördelade, att uttrycket inte lemnar rum för några känslor af lägre art. Onkeln och Ellen voro allena.

»Jag vet ej hur det är, onkel, men mitt hjerta känner sig så beklämdt denna qväll; det är som jag kände, att något ondt skulle hända oss; men jag oroar dig ju onödigtvis. Godnatt, onkel lilla, hur skall jag kunna tacka dig hvar qväll, som du förtjenar.»

»Godnatt, Ellen min; äfven jag känner en oro, sådan som jag förr kände vid en annalkande fara, men det har dervid alltid varit min tröst, att Gud vakar. Låtom oss hoppas på hans mäktiga beskydd. Godnatt!»

De gingo hvar och en till sitt, lade sig och trots oron tog sömnen snart ut sin rätt, och inom kort sofvo de båda så godt som den gör, hvilken har ett rent samvete.

Under denna tid samlade sig 10 man, utom Curt och Klas, för att störa denna sömn. »Du Klas», kommenderade Curt, »tager befälet. Sedan du inkommit i trädgården öppnar Johan, som är van vid sådant der, dörren till huset, ni inträden så fort I kunnen och så

tysta som möjligt; till venster i korridoren är hennes rum, här ha'n I nyckeln till dem. I öppnen dörren . . . ve eder om I kröken ett hår på hennes hufvud. Alla edra skola då icke vara tillfyllest för mig. Skulle någon annan göra väsen, gören I processen kort. Dolken och knifven, men icke pistolen, förstån I! Och nu till verket.»

Expeditionen lyckades öfver förväntan. Man hade kommit in i korridoren och hade nästan ljudlöst öppnat Ellens dörr. Der låg hon så skön, så fager och i en så lugn sömn, att till och med dessa bofvar ryggade tillbaka för det majestät af oskuld, som hvilade öfver henne. Den förste som inträngt var Klas. Han kände något besynnerligt i sitt hjerta . . . Der låg hon så värnlös, så förtroendefull, alldeles som han en gång varit, och nu skulle han hjelpa till att röfva henne för att kasta henne i armarne på denne mästare, hvilken på honom utöfvade det inflytande, ormen har öfver den stackars fogeln. Men här var ingen tid till djupare reflexioner. Som blixten kastade Klas sig öfver henne, och innan hon hunnit vakna, var hon insvept i täcken och med ljungeldens hastighet utförd i den vagn, Curt hade utanför. Det bar af i galopp till fartyget och sedermera bars Ellen ner i kajutan. Men Gud vakar! Ellen hade fått en hjelpare. Om en timme var fartyget ute och Ellen i Curts våld. Men som sagdt. Gud vakar.

Gud vakar.

Ellen hade svimmat af under åkningen och det var först, sedan hon en god stund legat i kaptenens kajuta, som hon vaknade till sans och besinning. Hela hennes själ var som omtöcknad af vansinnets dimmor, hela hennes kropp darrade och en lång stund förgick utan att hon visste hvar hon befann sig. Till slut vaknade hon upp ur sin dvala och hela den förfär-

liga sanningen stod för hennes själ och ropade till henne med förtviflans stämma, att hon var förlorad för Edgar, förlorad för sig sjelf, förlorad för hedern, menniskorna och samhället. Ehuru hon inte sett Curt tviflade hon inte ett ögonblick på, att det var han som bortfört henne och som nu skulle göra allt för att fullgöra sitt hot mot henne och taga henne till hustru. Och kanske icke en gång den, kanske skulle han den ovärdige!... Ah, hon var nära att svimma en gång till, då hennes tanke föll på, att hon befann sig der i en föga passande drägt. Utom sig af blygsel sökte hon dölja sig, då hon till sin outsägliga glädje fann, att det låg kläder bredvid henne. Curt hade nämligen låtit föra dit sådana. Hon klädde sig hastigt och kände sig sedermera något lugnad af att veta sig åtminstone icke vara så blottställd för hans ögon, om hon ock annars var i hans våld. Knappt hade hon fullbordat denna klädsel förr än Curt kom ned i kajutan. Han såg lugn och besinningsfull ut och kring hans mun lekte detta smilande leende, som så ofta förskräckt Ellen. Han gick fram till henne och sade i en så kall, förfärande isig ton, att det i hennes hjert:a skälfde af fruktan. »Förlåt min lilla dufva, att jag tagit igen min egendom. Den befann sig i händer, som jag inte tyckte om. Nu tror jag vi kunna göra upp räkningen med hvarandra.» Han närmade sig henne med flammande ögon och brinnande kinder.

»Tillbaka, usling!» ropade Ellen.

»Usling? ett sådant kärälskeligt språk du talar, min egen lilla dufva.»

»Ja usling, ty hvarför vill du plåga en stackars flicka såsom aldrig gjort dig det minsta förnär i hela sitt lif. Jag visste icke förr skälet till den motvilja du ingaf mig; nu känner jag det, du är en usling inför både Gud och menniskor, en man den en qvinna icke kan älska, ty han är icke en gång värd hennes hat, ty det enda jag kan känna för dig är förakt.»

»Ha, detta skall du ångra, vet du ej hvem jag är?»

»Jo väl vet jag det, du är en usling, en man den der är feg, ty du anfaller icke männer utan svaga qvinnor, men du glömmer en som kan hjelpa mig och som är starkare än du är, en som hjelpt mig en gång förr, och som kan hjelpa mig äfven nu.»

»Ah, jag förstår, du menar honom som röfvade dig ifrån mig, åh, var lugn för honom du, han sofver sött nu och drömmer om dig; nu då du är ute och förlustar dig med en annan.»

»Nej, jag menar Gud.»

»Ja bed honom då, jag tror inte att han besvärar sig med att hjelpa en sådan der liten svag flicka, som inte ser hvar hennes sanna lycka finnes. Förstår du icke, barn, att som jag älskar dig finnes ingen som gör det; den som lik mig förtäres, brinner och förbrinner af kärlek till dig, endast han är värd att ega dig. Hör mig, Ellen, jag är en brottsling, det är sannt; i djupet af min själ hafva alltid onda lidelser hvilat. Det var din moder, som en gång väckte dem till lif. Då svor jag att jag åtminstone skulle njuta lifvet på mitt vis. Jag ville fara som en blixt genom denna verlden och hvar jag for fram antända och förstöra. Men dig hade jag sparat i den tro, att du med ditt kärleksfulla småleende en dag skulle komma mig att glömma hatet. Och nu! Vet du hvad det vill säga att rycka undan brödet för den som hungrar, bägarn för den som törstar . . . då vet du ock hvad jag kände då man tagit dig ifrån mig . . . jag hungrade och jag törstade, jag svalt och jag ville blifva mätt, jag törstade i lidelsernas qval, men ville dricka svalka i dina ögons ljus. Och nu skall du blifva min, du stolta flicka. Jag skall trycka dig i mina armar så starkt och så varmt, att du skall glömma hela verlden, tills din kyss brinner lika varm som min.»

Och den uslingen närmade sig Ellen för att verkställa sitt hot. Hon ville klösa honom med sina

naglar, hon kämpade emot som en vansinnig, men han var henne för stark. Hans armar slingrade sig kring henne, hans kyssar brände hennes läppar, hans ögon blixtrade som solens blickar, allt varmare och varmare kändes hans andedrägt och . . . Men Gud vakar.

— — — — — —

Om vi gå tillbaka i tiden, just till den timma då Edgar gått ifrån onkeln, så finna vi honom om en stund gående vid skeppsbron. Han bodde nemligen vid jerntorget. Huru glad han var kände han sitt hjerta dras ihop af en onämbar ångest. Det kändes honom alldeles som om Ellen varit i fara eller att deras unga lycka vore på vägen att förgås. Han kunde inte gå in och lägga sig, det kändes omöjligt. Han ville ha svalka i natten och så gick han fram och tillbaka på skeppsbron. Hastigt fick han se en vagn som närmade sig i fyrsprång. Han undrade naturligtvis hvem det kunde vara, som så sent i den tysta natten närmade sig. Han misstänkte genast att här var något dåligt på färde och han beslöt att följa den, kosta hvad det kosta ville. En oförklarlig nyfikenhet dref honom dertill. Vagnen stannade vid skeppsbron vid ett fartyg som tycktes färdigt att afgå. Edgar gömde sig bakom vagnen så snart den kommit ner till skeppsbron och ur vagnen steg en herre i kappa som i sina armar bar Ellen. Edgar kunde dock icke se. En ung man steg derpå ur och den förste mannen sade i lågmäld ton till honom: »nå, min kära Klas, det gick ändå efter uträkning; flickan är min och när hon vaknar skall du få se om inte Ellen är vacker nog för att du skall kunna förstå mig.»

Ellen! Denna flicka hette då Ellen, kanske var det hans Ellen. Ljudlöst smög han sig fram, just när de skulle gå öfver landgången så föll täcket tillbaka och i månskenet såg Edgar till sin stora förskräckelse sin egen fästmö i händerna på denne man. Han var färdig att kasta sig öfver honom för att kämpa på

lif och död med honom om sin brud, men lyckligtvis försvann Curt med sin ljufva börda och qvar stod Edgar. Hvad var att göra? Jo, att han skulle våga allt, sitt lif om det så behöfdes, för att rädda henne, det visste han; men på hvad sätt? Inte kunde han med våld anfalla hela fartyget, då hade han sjelf blifvit dödad. Och det kunde dock ingenting göra, men hon blef ju icke räddad för det. Edgars hufvud svindlade, hastigt fattade han dock ett beslut; ljudlöst som en skugga smög han sig ombord på fartyget, gömde sig i en vrå förut, och på så sätt kom han att följa med. Skeppet lade ut och Edgar var med, fast besluten att om det gällde hans lif aldrig tillåta Ellen att bli den andres älskarinna. Så satt han der obemärkt en timme eller två. Skeppet gick för fulla segel och snart befunno de sig utom skärs. Ingen hade varit fram till Edgars gömställe, då han i hast hörde steg närma sig. Det var Klas som gick för-ut för att se efter ett segel. Ljudlöst tryckte Edgar sig närmare intill däcket för att ej blifva observerad. Han hörde Klas säga till förtoppsvakten att han kunde gå ner och »skaffa». Gudskelof, vakten gick och nu var det åtminstone icke mer än en fiende i första handen att öfvervinna. Han vågade dock knappast andas, men detta kunde dock ej fortsättas. Klas skulle förr eller sednare märka honom och det föll Edgar in att det kunde vara lika godt att förekomma som förekommas, och då Klas passerade förbi honom en gång kastade han sig öfver honom, slog honom i däcket med en bedöfvande fart, och innan Klas hunnit betänka sig, var Edgars näsduk i hans mun och han sålunda förhindrad att hvarken skrika eller röra sig. Då han vaknade till besinning, tog Edgar hans egen knif, och satte den för hans bröst.

»Du vet att man fört en qvinna ombord här.»

Intet svar.

»Svara eller dödar jag dig.»

Klas gjorde en rörelse med hufvudet.

»Denna qvinna är min trolofvade, och jag tänker taga henne åter. Förstår du?»

Klas nickade.

»Om du är mig behjelplig dermed skall du få 10,000 banko. Vill du det?»

Klas svarade ej; Edgar tyckte sig se att det låg en lugn beslutsamhet i hans ögon.

»Då dödar jag dig», sade Edgar; men knappt hade han sagt ut orden förr än Klas med styrka slog tillbaka knifven och det började en brottning på lif och död. Men ännu en gång föll Klas inunder. Under striden hade hans skjorta slitits sönder och på hans bröst hvilade en medaljong som gått sönder under striden och vid månljuset kunde Edgar skönja att deruti satt ett porträtt. Af en oförklarlig känsla lugade han sig ner för att se hvems porträttet var och hastigt hörde man honom gifva till ett rop.

»Hvar har du fått detta porträtt och denna medaljong?» Klas teg. »Svara i Guds namn, menniska, och vet då, eländiga, att den qvinna som är derinne kanske är dig närmare än någon annan i verlden. Se här!» Och Edgar tog fram en medaljong alldeles lik den som Klas bar.

»Denna medaljong fick jag af den qvinna som du röfvat. Detta porträtt som är så likt ditt är det enda minne hon har af sin mor. Säg mig, är detta också kanske din moders?»

Klas svarade intet, men ångesten och kallsvetten talade tillräckligt i hans ställe.

»Ah, det är således din moder, hvars bild du der bär och det är verkligen din syster, som du bunden fört i denne uslings armar. Din syster förstår du, din syster, som hvilat under samma hjerta som du, som burit samma moders bild vid sitt hjerta som du. Eländige, du har dödat din syster och dödat hela hennes lycka.»

Utom sig af smärta och förtviflan släppte Edgar sitt tag och tog bindeln ur hans mun.

»Hennes broder kan jag dock ej döda», sade han, »du är fri, gå nu till din herre och säg honom att jag är här, att jag är din systers fästman, och han skall döda mig, liksom han skall skända din syster.»

Men Klas gick inte. Utom sig af blygsel, ångest, qval och förnedring kastade han sig till Edgars fötter och ropade snyftande: »förlåt, förlåt, förlåt.» Edgar lyfte upp honom och sade till honom: »Allt kan vara förlåtet i himmel och på jord, men hvad du brutit får du ock försona. Vill du nu dö för henne du som jag, så låtom oss rädda henne.» Klas lofvade under tårar att rädda henne eller dö med dem. »Nej», svarade Edgar, »jag tror inte på döden nu, ty hoppets stämma talar på nytt i min själ. Du Klas går att fira ner förbåten i sjön, så att vi tre kunna taga plats deri. Mig visar du först till Ellens kajuta, att jag måtte först rädda henne från honom. När detta är gjordt kommer du åter till kajutan och vi tre smyga oss ner till båten, taga plats der och, ännu äro vi icke längre från land än att vi ju kunna på något sätt taga oss i land der. Kom nu och följ mig.»

Sagdt och gjordt, de följdes åt till kaptenens kajuta, dit Klas visade Edgar. Då de närmade sig hörde de efter och till sin stora förskräckelse fingo de höra ett förskräckligt buller, halfqväfda rop och en ursinnig strid. »Tänk om vi komma försent», ropade Edgar och skyndade in. Den syn som mötte honom nästan stelnade blodet i ådrorna på honom. Ellen i denne mans armar, afdånad, blek, oeh utan kraft att kämpa emot, och han tryckande sina läppar mot hennes. Utom sig af hat kastade Edgar sig öfver honom, stötte knifven i hans ena axel så djupt, att han tumlade tillbaka utan att gifva ett ljud ifrån sig. Derpå tog Edgar Ellen i sina armar och skyndade ut och till Klas igen; denne höll just på att fira ner båten då de kommo.

Just som de skulle lägga sista handen vid verket närmade sig en sjöman som ropade: »Ohoj, löjtnant, hvad tar du dig till, tänker du fira ner lasten och hvad är det för passagerare den der i kappan du. Hvad fan smugglar du i kjortlar du. Ohoj, kamrater! Glo hit skall ni få . . .

Han hade knappt talat ut förr än Klas snabbt som blixten kastade sig öfver honom och innan han hann ropa ut hade han en knif ända till skaftet i sitt bröst. »Nu fort till verket, herre, kom med fort.»

Han firade ner båten, sprang sjelf i och tog emot Ellen, derpå sprang Edgar i båten. Allt detta gick fortare än vi kunna beskrifva. Men manskapet skyndade till och snart var hela besättningen på benen. Edgar och Klas rodde dock af alla sina krafter för att aflägsna sig från skeppet. Man sköt efter dem. Plötsligt uppkom en stor förvirring ombord.

»Vi äro räddade» skrek Klas, »man har upptäckt mästaren.»

»Mästaren?»

»Ah ja», svarade Klas undvikande, »vi kalla kaptenen ibland så.» Och de voro verkligen räddade. De kommo i land dagen derpå och hem till Stockholm. *Gud vakar!*

Enleveringen.

Curt var gudnås icke död. Han var endast afsvimmad genom den starka stöten, men då hans män kommo in i kajutan funno de honom med återvaknad sans fast oförmögen att röra sig ur stället; de buro honom till sängen. »Hvar äro de?» var hans första fråga. Sjömännen pekade utåt hafvet. En förfärlig glöd lyste i Curts öga. »Styr till Stockholm», sade han matt men ändå bestämdt, och hans befallning åtlyddes utan prut. Nästa dag var man på redden igen, och Curt fördes upp till sitt hus, der han snart till-

friskuade, ty denne man hade en kropp af jern, liksom han hade numera ett hjerta af sten. Hans själ rufvade endast på att göra deras planer om intet, att ännu en gång få Ellen i sitt våld. Hur detta skulle gå till gjorde honom detsamma, endast han finge ega henne en timme så skulle han vara i stånd att sönderslita hela verlden. Men nu herrskade icke blott lidelsen i hans själ till henne, nej nu sällade sig hatet dertill, ett lefvande, glödande hat mot denne man, som förrådt honom, ty han fattade genast, då Klas saknades, att han varit den som vågat rycka bytet ur lejonets klor. Edgar hade han ombord på skeppet aldrig sett, alldenstund han fått stöten så hastigt, att han inte sett hvarifrån den kom. Men att Klas varit med om det var klart. Snart började han också att uttänka nya hämdplaner och en utaf dem ville han sätta i verket.

Genom sina spioner fick han veta att Edgars och Ellens bröllop var utsatt tills om 14 dagar, så fort lysningstiden var till ända. Det måste således ske förut, det som skulle ske. Det måste göras raskt hvad som skulle göras. Planen var snart uppgjord; han skulle låta Edgar försvinna, dock icke döda honom, ty det vore icke hämd nog; nej, han skulle få veta att hans Ellen var älskarinna åt Curt, och på samma gång ville han hafva Klas i sitt våld, för att långsamt döda honom, utan förskoning och under de gräsligaste marter. Han ville stinga ut hans ögon, för att mätta sig af hämd, han ville slita lifvet ifrån honom tum för tum och njuta af hvarje dödsqval han led, af hvarje plåga han kände. Och så skulle han bädda sin brudsäng på hans graf. När brodern dött för hans hand, skulle systern falla i vanära för hans lidelse. Så vore han hämnad. Så skulle hans hunger efter hämd mättas och hans törst efter kärlek släckas. Men denna gång skulle ej hans plan misslyckas, ty denna gång skulle ingen hindra det.

Han glömde Gud.

Det var en stjernklar afton några dagar sednare, då Edgar och Ellen sutto tillsammans i onkelns trädgård; två dagar derefter skulle de vigas samman till ett. Lyckliga utan gräns försjönko de i hvarandras betraktande, och hela verlden med undantag af deras lycka försvann för deras ögon. Det enda som grumlade deras lycka var att Klas försvunnit. Förgäfves hade de dock försökt att qvarhålla honom, han hade enträget bedt dem att slippa stanna qvar i deras närhet; när han försonat sitt brott, då skulle han återkomma till dem och då dröja qvar. »Till dess», hade han sagt, »skall jag vaka öfver eder lycka som om det gälde min egen och långt mer, ty I ären värda lycka och jag . . .» dermed hade han gått sin väg. Förgäfves hade de spanat, Klas var försvunnen, försvunnen för alltid. Men kärleken och solen äro starka, då det gäller att torka tårar och regn; snart stod deras lycka åter i full blomning och denna qväll sutto de, som sagdt är, i hvarandras betraktande, då en sten flög öfver träden och föll för deras fötter. Om stenen var ett papper, och då de öppnade det stod på detsamma endast dessa rader:

»Akten eder; *han* lefver; jag har sett honom, han skall döda Edgar och förgöra eder lycka. Jag vågar ej nämna Klas.»

»Han lefver den skurken», utropade Edgar,» hvarför hade jag inte kunnat döda honom riktigt?»

»Edgar!»

»Ja, förtjenar denne usling annat än döden? Nej, om han kunde dö tio gånger så vore dermed intet att tveka. Nej och tusen gånger nej. Denne man måste dö om vår lycka skall växa.»

»Är vår lycka sådan att den skall vattnas med blod, då fruktar jag att vi få dröja länge nog innan den blir stor och stark. Jag känner mig så lugn i din kärleks skydd, om två dagar är jag ju hos dig för alltid och vet du, Edgar, jag skall luta mig så

trofast och innerligt till ditt bröst, att om man vill rycka dig ifrån mig så skall jag dö deraf. Ty någon annans än din . . . det kan jag aldrig blifva.»

»Men om denne man?» . . .

»Om han också, hvad vi ju icke kunna tänka oss, skulle än en gång taga mig, så se här, min älskling, huru jag skulle veta att häfda hvad jag känner och tänker för dig. Aldrig skall jag lefvande falla i hans armar.»

Och den trofasta flickan drog fram en flaska ur sin barm och visade Edgar.

»Ser du denna flaska, den har jag fått af onkel, och skulle, det Gud förbjude, en gång till jag falla i hans våld, så vore en tår ur denna flaska nog för att befria mig för alltid från skymf och vanheder.»

»Ellen, min älskade Ellen, men jag skyddar dig mot alla, mot hela verlden, ja mot honom, men kasta bort denna flaska, du gör mig rädd med den.»

»Vill du då heldre se mig vanhedrad än död! Vill du icke heldre se mig som dödens brud än som en annans? hvad säger du, min älskling.»

»Jag säger att jag älskar dig så högt, så starkt, att jag känner mig himmelen så nära, att jag vet att det är en synd att ens i sin djupaste tanke tänka på döden för egen hand. Men skulle Gud pröfva oss så starkt, så låt det då i Herrans namn ske. Men nu hafva vi annat att tala om, min egen flicka; se på stjernorna som tindra derofvan, se på månen som glittrar som en stor silfversvan i det blå hafvet deruppe; det tyckes mig, jag vet inte hvarför, som om de hviskade hopp och förtröstan till mig. Det är som om stjernorna hviskade, att liksom vi tindra år från år och mulna dagar komma emellan, så dagen derpå glimma vi dock lika skönt, och den kärlek, som har himmelens eld i sig, den slocknar aldrig.»

»Eller kanske hviska de ock, min egen Edgar, att här är det mörkt och dystert, men det är derför

de små stjernorna lysa derofvan i natten för att liksom säga oss, att der åtminstone finnes ljuset ofördunkladt och klarheten genomskinlig. Der om ej här finner alltid trogen och ren kärlek sin lön. Men nu, min egen Edgar, god natt; när nästa dag gryr så...»

»Nej, snarare säg då nästa natt kommer, då säger jag: välkommen natt, du bringar ljuset med dig, du för stjernan till mig, himmelens ljus till jordens mörker. Godnatt.»

Och de skildes, dock icke straxt, ty det är egendomligt hvad älskande just hafva mycket att säga hvarandra, då de skola taga farväl. Om de också hela aftonen setat tysta som Egyptens prester, då hafva de tusen små saker att berätta, tusen små hemligheter att förtälja. Så ock Edgar och Ellen. Men till slut måste äfven dessa skiljas.

Man hade knappt lagt sig förr är Ellen hörde ett förskräckligt klappande på porten. Hon sprang upp och klädde sig och sprang in till onkeln. När hon kom in till honom fick hon till sin förskräckelse se att han var ute. Nu mindes hon att han sagt till henne och Edgar, att han skulle inte komma hem förr än kl. 2; nu trodde Ellen att det möjligen var han som kommit hem. Men han brukade icke klappa så hårdt. Hon gick nu och väckte pigan, men innan denna hann upp knackade det så, att hon trodde att hela huset skulle vakna. Hon tog på sig en sjal och sprang ner för att fråga hvem det var. »Ett bud från herr Pistolhjelm» svarade en röst, »han har nyss fått ett knifstyng af en okänd karl; en annan som skyndade dit kom för sent och han kände er och skickade mig hit med en lapp.» Utom sig af ångest öppnade Ellen porten och karlen, som såg hygglig ut, lemnade henne en lapp, hvilken hon darrande läste:

»Skynda dig; Edgar är nära död af ett knifstyng han fått af *honom*. Han ropar bara på dig. Klas.»

Utom sig af fasa höll Ellen på att falla ner på gatan. Men hastigt bekämpade hon sig.

»Skaffa en vagn.»

»Det väntar en här utanför.»

»Hvad?!»

»Ja, den unge herrn som skref lappen bad mig skaffa en. Vi äro gamla vänner, Klas och jag.»

Han kände således Klas och visste hans namn. Man borde visserligen kunnat begära att Ellen skulle varit mera på sin vakt än hon var, men om man betänker, att hon trodde att hennes egen Edgar var nära döden, att den som hon med hela styrkan af den första kärleken älskade, låg förtärd af plågor och bara ropade på henne, då försvann all besinning, då hastade hon utom sig in i vagnen, som också liksom den endast väntade på detta satte sig i den starkaste fart, liksom den varit rädd för att bli uppehållen en enda sekund. Utom sig af sinnesrörelse föll Ellen tillbaka på kuddarna. Utan att hon kunde göra sig reda för hur lång tid på vägen behöfts, stadnade vagnen; dörren rycktes upp och innan hon hann göra en rörelse ur vagnen, kastade sig en man öfver henne och band en duk för hennes mun, och innan hon visste ordet af var hon inburen i ett hus. När hon kommit in i detta hus blickade hon omkring sig och framför henne stod Curt, litet blekare än förr, men med samma hemska leende som förr, och när hon blickade kring sig så kände hon igen sig.

Hon var i det fördömda huset.

Giftet.

Denna gång hade Curt skäl att glädjas. Nu hade han henne i sitt våld, nu visste han att hon var hos honom, i hans eget hem, bland hans egna män. Och han betraktade henne, som ett rofdjur ser på sitt rof, som en gam ser på sitt byte. Men underligt nog,

denna gång darrade hon inte; hon såg honom lugnt och klart i ögat, alldeles som om denna situation, hur förfärlig den än var, aldrig rört henne det minsta; hon nästan log.

»Jag tror den lilla dufvan icke är så rädd nu mera», sade Curt med ett djefvulskt småleende, »tror du nu på varaktigheten af mina känslor?»

»Jag föraktar dig.»

»Åh, min sköna, icke så bråttom, denna gång, inte så bråttom; denna gång skall ingen Klas rycka dig ur mina armar. Du vet väl att han är din bror, eller hur?»

»Jag vet det.»

»Nåväl, men du vet icke allt. Här i detta rum dog din mor, här i denna säng som står der hvilade hon, vansinnig af sorg emedan jag dödat din far. Förstår du, hon hade bedragit mig på hela mitt lifs lycka, på allt hvad jag hoppats, och han var hennes medbrottsling; derför dödade jag honom utan förskoning. Derpå svor jag att hämnas mitt öde så stort, så väldigt och så starkt, att det bål jag ville tända som försoning åt den bättre del af mig sjelf, som din moder förstört, skulle lysa vida kring. Jag röck dig här ifrån din moders sida, hennes förbannelse följde mig ut i den mörka natten, dit jag skyndade ut med dig; hennes andra barn, Klas, lika gammal som du, qvidde vid hennes sida; morgonen derpå var hon död, men du var i mitt våld och du skulle gälda allt hvad hon brutit.»

Ellen stod som stelnad af fasa.

»Och så intogs jag af samma kärlek till dig som till din mor. Du var lika skön som hon, lika vän och lika blid som hon. Du hade kunnat blifva en stråle af hopp i min själ, men du föredrog att släcka ut hvarje hopp hos mig, du föredrog att blifva en annans . . . men nu skall du blifva min, min egen . . .

min brud, mitt lif, mitt allt, till dess att du en dag dör i min famn, som rosen för höstens vindar.»

»Tillbaka, mördare!»

»Mördare, ha, ha, ha, mördare, och hvad är det du menar med mördare. Din moder mördade hela min ungdomstro, hela den rika natur, som slog ut i fager blom i min själ, den lät hon vissna. Nu är det natt der, men icke dödens natt. Nej, en sådan der sommarnatt, då luften är qvaf och berusande, då blommorna glöda och sinnet veknar, då hjertat skälfver och pulsarna slå, en sådan der natt, då njutning, sällhet och fröjder vinka oss.»

»Tillbaka, mördare, eller . . . .»

»Eller du flyr kanhända . . . åh nej, du flyr icke så långt att icke min arm hinner dig, att icke mitt hjerta dessförinnan skall hafva klappat mot ditt. Kom, sköna flicka, ser du icke hur nöjet vinkar och natten flyr.»

Den uslingen nalkades henne för att fatta kring hennes lif. Förgäfves sökte han att beherrska henne, förgäfves bad hon honom vid allt hvad han hade heligt att han skulle släppa henne, men förgäfves, allt närmare kom han, allt vildare glödde hans blickar; med en förtviflans styrka slet hon sig lös och i ett drag röck hon upp sin lilla flaska och — tömde den.

»Så litet fruktar jag dig», sade hon till Curt, som stannade utom sig af fasa, »i denna flaska låg befrielsens ande . . . den skall låta mig fly från dig.»

»Förbannelse!»

»Ja, förbannelse . . . det vare din dom äfven från mig. — Dock nej . . . nu vill jag icke förbanna någon, icke en gång dig. Blif hvad du en gång kunnat blifva, god och mild . . .»

»God . . . ha ha ha, god, och detta säger du nu, då jag dödat dig också?»

»Ja, just derföre . . . nu ser jag . . . den mycket älskat varder mycket förlåtet . . . . förlåt du

ock min mor... Edgar, jag ser dig...jag ser dig — nu skall ingen skilja oss åt... nej ingen... ser du stjernorna... ser du hur de glindra — hopp... tro... och... kärl...» Hon hann inte fullborda. Ellen var död.

— — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — —

När Onkeln kom hem om natten fick han genast veta att Ellen gått ut till Edgar, som var nära döden. Utom sig skyndade han till Edgar, men just då han skulle gå ur sin port fick han syn på en ung man som stod der.

»Ni här så sent?»

»Ni känner mig då?»

»Ja, hvar är Ellen, hvar har ni henne? säg det för Guds skull.»

»Hvem är ni, som gör en sådan fråga?»

»Hennes bror.»

»Ah... Ni... Ellen... Gud bevare oss, stackars barn! Edgar är nära döden och Ellen har skyndat dit.»

»Ensam?»

»Ja.»

»För Guds skull låtom oss skynda.» Och de skyndade hem till Edgar och funno honom naturligtvis liggande i sin säng hel och frisk. Utom sig af raseri och sorg öfverlade de tre männen hvad som var att göra. Edgar föreslog att de genast skulle begifva sig till det fördömda huset och der göra sig underrättade om hon ej var der. Sagdt och gjordt! Inom mindre än tjugo minuter voro de der. Dörren var låst, de sprängde den och... Gud hvilken syn som mötte dem... Ellen utsträckt på golfvet, likblek och med slutna ögon, utan tecken till lif, och knäböjd bredvid henne med ryggen mot dörren Curt, som inte en gång märkt att de kommit in. Likasom bedöfvade stannade de; men strax derpå uppgaf Edgar ett skri, ett för-

färligt skri, som kom Curt att omedvetet resa sig och se de tre männen.

»Döda mig, döda mig!» skrek han, »jag begär inte bättre. Jag har inte dödat henne. Nej, nej, nej, hon drack giftet sjelf. Hon ville inte lefva vanärad, ser ni. . . men hon förlät mig... förlät mig allt... men döda mig — af barmhertighet döda mig . . . döda mig.»

»Döda dig . . . nej tusen dödar vore icke nog, tusen marter skulle ändå inte försona hvad du brutit. Ellen . . . Ellen, min älskling . . . svara mig — det är ju jag, din Edgar, som ropar dig, din make, ditt allt . . . hvarför svarar du mig ej.» Och han föll ner vid hennes lik, smältande af tårar.

Men när den första sorgen lagt sig steg han upp, till utseendet kall, och i det han torkade af sina tårar sade han:

»Denne man har dödat min brud; hans eller mitt lif skall släckas här.» Och med ett lugn, som nästan var förskräckande gick han emot Curt.

»Nej, denne mans lif är mitt . . . så hören mig. Denne man har dödat min far, dödat min mor, dödat min syster, dödat min barndoms oskuld och min ungdoms lycka. Hör, denne man tillhör mig.»

Edgar böjde sitt hufvud.

»Ni, mina herrar, träden åt sidan, tagen Ellens lik med eder; innan morgonen gryr skall jag vara hos eder.»

Edgar dröjde

»Gån, ty jag är vedergällningen, mig den förut brottslige har Herren, till bevis på att han förlåter mig, gifvit hämden att sköta. Faren väl!»

De gingo.

Morgonen derpå fann man utanför det fördömda huset ett lik, och på detta lik var fästadt ett papper, hvarpå stod:

»Sonens och brodrens hämd.»

Ingen kunde finna klarhet i det dunkel, som hvilade öfver denna händelse. Den som dödat liksom den dödade var okänd.

— — —

Två dagar derefter afgick till Amerika ett skepp. På detta skepp befunno tig tre män, dem vi känna förut.

»Onkel», sade en af dem, »ser du der är Ellens stjerna.»

»Ja, den lyser vänligt.»

»Ja, som fyrbåken den trötte seglaren; säg mig, du lilla stjerna, får jag snart nå hamnen?»

Stjernan blänkte med dubbel glans. Med tårad blick såg Edgar dit upp. Han hade förstått stjernans svar.

Pris: 50 öre.